

بسم الله الرحمن الرحيم

شخصه الهندي رسل بسیار رسولا اخصا کتاب مبینی الی التوسیه اختیارین اجل
 و اکبر و الشرف الی مراد سیمو الهدی الهی عین به اشقی و بهودی به سعید
 و کلام علی محمد بن الودی صادره است من انباء السابق و الاولیاء الهی
 الهی و جلاله در فی مراتبه الاقصی و فی صفاته فرد الاکرمه الا لکاف و لا یون
 به الا الرشید و علی الرواحیه نه من شاع لبعیهم السلام بالبرهان الهی
 و سب له یمن و عالم و فی عاقبه ما الیهم به لیدون الناس بالارواح
 و القوان المحیة اما بعد صدید خا در طوار المرام المتمکب کجل الی ابو علی
 خفی المذهب المصلح سب له الهی و در بی که چون به عهد را منت مهد
 انحضرت صلعم نورانی لرودیه هو او بدعات کونا کونا انا زودت عالم
 وزید و قاعده مستقر است که چون از خبر نورانی میگردد و مان است
 و ضللی از احاطه سرعیه و رغبتی با مجور و عتبه و مدید و قیل از غیبت عالم
 حور در امت نبی سابق شیعیه فقهه ما یکا دید از خلعت حکیم علی الاطلاق
 خبری دیگر طور میفرود و مردم ابراه راست دین اسلام بدست خبر بود
 اندرین زمان که مادر اینم در امت خاتم المرسلین مشیوم خدا سب له
 و با فاسده که دید از انجمله است حدوث و نسب برضه که در روی اصحاب

چنانکه ادبی نگار بر زبان نغمه زده اند و از حق بعضی نامزد او که زبان خود را بس
 شکر می آید و در این سفر خارستان که بعضی اهل بیت نبوی
 خود را از حیات ملک و طایفه نهایی در حق بعضی می آید که با روضه این علمین
 و غیره متفاوت برای خود نامی اندوزند و علی ذرات پس چون قلاب زدند
 مژده در جرم بحال مزلانا بخند و شامی می آید که بعد از روز و بی مظلومیت
 کرده و در میان فرقه نایب اهل سنت رجاست از کرده شده و به کرد که در
 عوام بیان است بود و اداری بعضی جز اص اصیان شیوع است رسیده
 بهشت است من اهل البیت و انظر کرده را از آن پا از حد و اسلام
 نهاده و بسیاری از ترک مکتب مستور سواد الد من فکک و چون در حق است
 بر خور اینان فرموده اند که ما مردمان مایه و است و سهمون من المکرر
 در است عوام این است عوامی انسان کفایت سلبه از انکار و در
 و اعلای انبی کانی و نبی است و با خاصه این علم و این است که
 در زمانی از از من از اعلا سلمه حق عوامش شوند و در و او است که
 در حقیقت و در طایفه اند یعنی با مرون المبروت و سهمون من المکرر
 بعضی می آورده باشند از این است این رساله را تا بعد خودم
 لا یفصح اجر الحسین و این مختصر است محمدی موسوم شافعی
 چهار باب و ضمیمه مرتب نمودم باب اول در بیان حال و ارشاد
 و بیایم در حالت استقامت من اهل البیت و باب دوم در بیان
 حال و قال اصحاب که در باب حالت استقامت من اهل البیت
 باب سوم در بیان حال و قال اولیاء که ام قدس سرهم در باب
 استقامت من اهل البیت و باب چهارم در بیان حال و قال اصحاب

در باب عاقبت پشیمانی مذکوره و جمله الکتاب در استنباح در کلمات صفت
 نایب است و غیره. مایه اول در بیان حال و تقابل غایبیم و سوم در باب است
 استقامت است. ان الیسر باید دانست که خدا ایجابی حضرت آدم را علی بن
 عباس علیه السلام بعد از آنکه خود خلق نموده و انسان را مقرر و ملامت
 ساخت و برای سلوک انسان را و روح انسان را در رست خود مبادا و
 بعد از آنکه سجده بجهت انسان و کبر و زینت از آن است انسان چون
 ساخت و بعد از دو روز سال اعیان از حال حضرت آدم و حوا اطلاع یافت که
 ایشان را در حین سجده از زمین نرسیده بلکه در حق این برده و از فضل
 عظیم خود و نموده اند فکلامنا حنت ششما کرمین خدا را است که این هم فرمود
 کرد و تقریباً به الشجرة قلونا ان این اعیان سنی را در جانب ملامت
 نمودن کرده و دانسته که انسان حریف را منع بواسطه ما در حین داخل
 است شده اول حضرت حوا را از قسم نسا نقل العقل به پسته اغوا و اثر
 اغوا کرد و گفت که اگر شامر سبزه منته تنه او چنانچه فرمود و انزالک تعزین
 و خالکین حنت خواهد شد حضرت حوا در حضرت آدم پس معتران به فرمود
 حضرت آدم که کمال عقل و علم مهذب بودند در جواب حضرت حوا پس حجت
 بانه بخار بودند که خدا تمیای حوا داشت و حوا و صیغه بیافیه همی بسیار
 سنی است اگر در شجره منته اثر سینه اعیان می بود ما را هرگز از تناول آن
 منع نمیفرمود که منافعی شان است که اینها می چیز مفید بکل و زرد
 و بعد از وصول آن نمی شد بد فرماید این حجت حضرت آدم را باید که اگر
 ندی که برای معصود این رساله بجای ای بسیار بخار خواهد آمد آدم باصل
 حکایت حضرت آدم علیه السلام که چون اعیان باغی خود قسم غدا میفرمود

جائحه سلام مدی و تاسمها و بی ملکین انما یجین است شاید قسم اوست باین
بجلاست نام پروردگار ح دایق شد حضرت خواجه سحره منوره از دست خود جدا نمود
خود و در بعضی جهت اوم دادند بعد از تناول آب این گفت قباب الهی
بر این اند فوده را از دست افتاد و در جهت اوم باعث شد حق و
فراق بخا و پشت و نیز بعد در قباب الهی سالهای سال مرده و زنده بر روی
بجاست صحیح آمده که آنحضرت فرمود که من جمیع اولاد اوم و آنکه تا روز قیامت مخلوق
خواهد شد بیجا جمع نمایند و یکجای حضرت اوم علیه السلام را بیجا فراموش نمایند و بدست
اوم ریا و خدایت و من حال است بشکایتی حضرت الهی را در آن روز
گاه که حضرت جبرئیل با او ملاکب از ایشان آمدند و شکایت این صغیر نمود
حق و وقت قبول نموده حضرت اوم فرمود پس حضرت جبرئیل آمدند و فرمود که این را
و زاری میفرست که توسل کیس تو به دستخواه و مانند حضرت اوم علیه السلام فرمود که
توسل از جبرئیل شاکه ملاکب معتدل بارگاه الهی سجدت و وقت خلعت سب بکرم حضرت
را به حضرت محمد معظم بن بجا اوردید طالع را غیرت میلدارد که از ساطع می سودم جبرئیل
که سواهی ملاکب و کبریا را بداند حضرت اوم فرمود و در من بر پیش تو فرمود
نزد او رفتند محمد رسول الله و پیغمبر از حضرت پروردگار را در حال ان استغفار اوم و الله
مخفی از خلعت تو خلعت محمد رسول الله است پس گفت که توسل از محمد رسول الهی
قبول نموده خود بخواه و مقام حضرت اوم و فرمود اللهم اغفر لی بجاه محمد و الهی
اگر چه این دعا در حدیث قرآن نیست که اولاد انبوی عبد الوهید علیه السلام در نفس خود
اند و منی این دعا در حدیث توسل است و در میان توسل و استعانت فرق ظاهر است
که نام ما در میان است است نه توسل و اگر است است بجز خود اوم علیه السلام
می بود چنانچه در حدیث باقی علم شخصی عند یک له اولاد از عالم در استعانت خطاب
از فرود آمدن انبوی در بار حقایی و در توسل معاشرت از کلمات الهی اوست خود
بیا صفت محبوب و مورد رحمت الهی دانسته میانی می ارند و این در حدیث است

در حدیث است
که در حدیث است
که در حدیث است

جایز نیست از این جهت برای حفظ این کلام و حفظ کلام این بزرگوار عمل
کنند از جهت خلاصی باشد جایز است هر چه حاجتی باشد و اصدی کمان نه بود که در اول
محمد رسول الله علیه السلام از زبان خادیه کلمات این زبان را میگوید و هر که از کلام
از اندام صلیت خود متعجب بکشد صفات کمال این بی بود که با هر حق نبی بکشد
سعد بن ابی وقاص از اهل بیت حضرت ادم از زبان این دعا بود که در زبان
فطرت کلام از این دعا در اول مسیحا صلیت در زبان حضرت ادم علیه السلام
شده باشد که از اهل بیت دعا در زبان فطرت از اهل بیت در کتاب محمد خود در نزد
و از محراب از فطرت است از اهل بیت در کتاب محمد در کتاب در عهد و از اهل بیت
و از اهل بیت دعا در زبان فطرت از این است حال حضرت ادم علی نبی و از اهل بیت
در باب استخوان اما حضرت نوح علیه السلام اگر چه ذکر صفت از اهل بیت حضرت ادم
و ثبت در باب ملقوی در ستم حضرت یعقوب و هر که تا زمان صفات اینان را در کتاب
او از اهل بیت دعا بود و شیعیان خود و شریقی از اهل بیت دعا و از اهل بیت دعا
مردان بعد از آن خروج نماید کویا از این را از اهل بیت دعا که در آن جهت استخوان استخوان
افتد و در نزد اهل بیت نوح پس جاب پس این " خاتمه الروایات نامت
پس از مال از دست نثار و عبودیت الاضام نه از اهل بیت و اهل بیت دعا و از اهل بیت
حضرت ادم که ابو الالباب اخبار کرام و مسجود ملائک عظام بود و در کتاب دعا
نمود است و در کتاب این رساله برای در یافت حال اینان کتاب تا بهر چه
فیده و دیگر تفاسیر فقه این مطالعه نموده از برای از مستحق بودن این نام
انبار کما حق خود یافت و چون حضرت نوح علیه السلام را از اهل بیت زبان خود
یاس حاصل است و تقو این دقت بر خود و بندگی تعزیر است را در دست دعا
بجانب قاذر و اهل لیل برود و فرمود که رب انعم علی بنی من زوجه مال
و لقه الاحرار و با من ایضا است که فاضل ضایع قاضی و اهل لیل برود است
و زود کرد رب الهم کبرای الی است که از اهل بیت دعا و از اهل بیت دعا

[illegible]

و چون از آن خبر رسید که سید الشهدا در باب سیم این دو عالم قرار داد و بیاورد
 از او کتابی همان باین عین سید و ما بن عاقبت مشرکین از این دین برادر خود
 تعال است که ما بود بگویم و چون از او حیدر و مستحسن چون حضرت یحیی علیه السلام
 از قبر خارج شدیم آنجا در جان های حضرت بود علیه السلام شروع کرد و بعد
 از آنکه ما را در روم این زمانه در این کتابت و نقل و کتب می دادند و بیان
 قبول می کردند و چون همان در خواب دیده که از من نوزی می شنید است و نهی از
 منتر است پس بعد باینکه الم خود را در محبت خود پیدا شد و چون نصیب محبت
 بایشان مناسب بود که در تلافی از قوم عاد و با جمعی از مردم که می خواند و در
 ایمان او بود که در آن در راه اصل می ماند چون ششده تمام قربت او در مطعون بود
 که در آن محل ماند آن گفت از بود علیه السلام برپس از آن خبر بدیده بر حجت است چون
 مرده از بود علیه السلام قصه شب نظر می بیند پس باین قصه شب مومنان کرد
 و نباست او را که بخانه خود برود و قول خواهم شد بخانه حبیب اخی و آن را بدید
 بکلی قبضه و پس از آنکه از آنکه اسلام دید و مقوله آنجا بیدار و در کتابت
 باین میفرماید حجت قال قال ما قوم اعبدوا الله انکم من الی غیره اعلا تیون قال
 اعلموا الله من بعد اس قومه اما ترک فی سفاهه و اما فی ظلمت من الی غیره
 در اینجا مولانا شاه عبد الغفر بعد ترجمه این آیه حسن تفسیر میفرماید که قوم محمد
 خانه آنوقت را محل بر مقدمات دنیا کرد و سیر خود را سفاهت و کذب
 کردند و قیاس نمودند و چون درین جهان بدون استوار و سعی آنچه در این
 این بود گفت حبیب منین فقط از مهربانی سلطان است بیا به دریا میفرست
 بلکه ما بود و خود را خاطر حکم وقت چون کار برد از او و حبیبان را برانی میفرست
 بیزرین کاری برد از او و فراغ حکم خوف میباید پس در این در میان است
 از اینجا در این جهان ترک میفرست و دیگر که حصول این مقاصد را میفرست
 نسبت کند به بود که از اینها که این است و در این مقاصد را میفرست که این

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

م

مکملہ

[illegible]

ایام خنده بی اختیار رکند و نامیست محمد که حسن در آن و خوشی اختیار کردیم و
 با این که بی خودم پس بخواهم شما را ولادت فرزند و میره که بخلق و معنویان
 باشد و از آن دادند عماره بمانند که عمر من عجز و سال رسیده است عجب است که از این
 فرزند لاخو حیدر گفتند انجمن پس بخواهم رحمت اله در کاشه بکنم اهل العباد محمد
 پس از هم شوق کردند که نزد شاه برای که ام امر شده القاس کردند که قداب الهی
 بر قوم عطا علی السلام آورده ایم ایام که که که توایم در قوم است و از مصدر عطا
 بخواهند و نسکان و می گویند که لوازمه تا بیان او بجات خواهد شد و مورد عطا
 گفتند از آن عبادان عطا یک که بود بصورت اما بود و بصورت تمثیل شده در خانه بود
 در ضایع نام دختر اینان که به پیمیره بودند و این دختران از و می بیان حرکت
 بود که پیمیره اینان ترک در جوی است و لاخو آمده بود و فاقش زود که از این
 عجم نموده بودند که یک از آنرا می انداخت بدو رسیده ملاک کرده و در کشته مستقر
 احوال از آن و می بیند دختران نفس کسیر و در خواهر است و عجب است در در آن
 و که او که اینان می می فرستادند خود را بگویند بودند و در آن می می در است
 ای می کردند و ضرورتا بخار زود است هم می بردا می شد و در نسکان نزد محمد رسیده
 اینان صورت عید انهارا دیده و حرکات ناشیانه قوم خود را یاد آورند و نشان
 می دهند و گفته که این قوم عجمان به شخص متفحص مثل شاه و خود خوش کل می باشد
 و خیلی که عماره را می بینان است از مردان عجمی می از نه سواد که خبر از آن نشان می بیاورد
 شود و الا فدا عظیم بر ما خواهد شد بکار انجمن که خود خواهم برود و چون رسیدند
 بر ما می رسیده از قوم کاتبه بود در او در و فرموده خود گفت که کلماتی
 این نهادان تا به ما می رسد بی را بر و زود اینان مطیع من از پیمیره اینان که
 بطلب القس و خانه بهما به پیمیره است و است و می بیاوردی من بخواهم عطا
 کیفیت پیمیره

و در حق تو یکی از بزرگترین معجزات است که جوهر حق در دم بخوابد و اسکندری از انبار جوج بخوابد
 علیه السلام کردند تا ممکن بود آن نیست در مساجد قوم خود بود اجداد حق که در مسجد
 و در آن من برای شکست با فراخ اندک که همانا با فضیلت بکنند چون دید که گوشت
 نبوتی با آمدن ظاهر و خانه پدید کردند از ملائکات شکستاری شروع کردند و کلام
 چون بخت بود یک مرتبه میزدن کرده اندکی از انبار ملائک مسقط با در این را از
 و در امتداد که در برای و این چند تا به داخل شده و در سایه دارین حصول
 آن زمان بوده نهایت دشوارند و عابد و لعن و طعن بگویم خود میگردند که در جری
 جناح خود نشود سبقت کنندگان که بگویم فتح باب داخل برای شده بود و در
 در طرفه همین که شد یاران این از بیرون فراموش کردند که چرا در آنجا
 این جواب دادند که لوط بقوت سحر خود چنانچه با ابر بود در گاه و احوال
 که این فرسکان حضرت اوتیایم که یک روز در کار ایشان را تمام کنید و سنگان عرض
 کردند که آن مرد عیسی الصلیح بود و در این وقت جمیع است مبارک حضرت بود و در
 که قرب این قوم تا یکبار از ملائک سازند اقتباس از اندک السبب الصلیح بر سبب
 جمیع قرب است چون جمیع بود و در این سنگان و طایفه که در شایان
 مایل بحال خود بیرون ستاید و از سحاب بیست خود نمیدواند با و این
 خواهد رسید که در حق این قوم معجزه شده خانه لوط علیه السلام خود و در و کس
 از کتبه و خاتم با در نه بیرون شدند معجزه بایش سنگ از جانب فوق شروع
 خانه میفرماید که فاجینه و اهل الا امرته کانت من الغابرین و انظر لعلکم
 یعنی نبوت و ایم لوط و اتباع و را که زن او را که از منافقین و برادران
 بر انقضای باران ای جبریل سدوم و غیره بر رخ شهر رخصت خود برشته و در
 بودند حق که صدای مرغان سحر که بگوشت ملوین می رسید و علوانان و فکر خود
 چه عیاست که از تحت بیوقوف سزید شد پس این ملا در استغف که روزی بگذرد
 و در شکست این شهر از زمین جفت می ماند که صفت کرده شده اغوز و
 علیه السلام که بار بار صفت نگاه میکرد و سنگی از سنگان و ملائک که در این

[illegible]

عبدالمجید بن عبدالحق

[illegible]

[illegible]

[illegible]

حضرت یعقوب علیه السلام چون در جبه ثبوت قایل گشته علی الدار ابدین را بر ابراهیم عود
مطهر نمودند و چون میبایست را ابدین را شرف شریف نمودند ایان را افند و میخواست
و چون در مقام خود را از انجمن حضرت یوسف علیه السلام بودند که حضرت یعقوب ایان را
دوست داشت چون برادران ایان را از راه صد از روزه پدر گرفته نگاه
گاه نگاه کرده و بهر دو دوست عزیز خود خست خست معیت

و از طرف این عزیزی دلی که در دواستغنی از زبان است حق که از شدت
تندی بر زبان آن بزرگوار سیدی طاری شد و تمام رتبه و کرامت و قدر
و کرامت و کرامت و این را از آن زبان بزرگوار استغنی علی با حضور و با
چند دیگر بود و در یک روز دیگر در وقت عصر سلام حضرت و در وقت عصر با
در اوردان دیگر حضرت علیه السلام فرمودند که یا ابا ناسر این ملک بود
کشتی سیر در دوزخ که قال اتنا شکرتی و عوی الله فرمود که خراسان است و کاشانه
در دوزخ و اولم خود را بوی خدا داد و بوی بوی حضرت و در وقت
که بر سر کوهین حضرت و او بر روی درین زمین خواجه این شد قال ابو علی علیه
صلی الله علیه و آله فرمودند در میان بعضی معتمدین و دیگر که می نامی بوی و صف را تا
توفیق حضرت را آورده و چنان مبارک الخطاب بعد از خند و خطاب خواجه
فرمود این گفته را بیا بیا که حضرت فرمودند و تا آنکه خواجه این معنی ای را
طلب حضرت کن برای او برای که بسیار بودیم خطا کاران پس ایجاب
رأف کردند و گاه این معنی شد از به حضرت می گفتند ای خواجه این که
در این مجلس انوم و بوم ما به و اح کی از انبیای با عدل برای استقامت علمی شدند
دوم آنکه فرمودند که در این مجلس حق و بجمیع صواب است و برای استقامت کلمات
میکنند و سوم آنکه فرمودند اتنا شکرتی و عزتی الی الله و کلاما که حضرت حضرت پس
فرمودند که برای بیان غم و دلم خود خدا تعالی پس است سلام بگویم و فرمودند
این استغفار خواستند داشتن برای استغفار لغات به یاد دارند و فرمودند
پس دریافتند که استقامت از زنده جان بر است و اثر این طوبه که میگوید و چون
از ادب ساری صفت بر سر است و هم آنکه محران را علم است و لغات صفت
که بر است افضل از آن است و عیون دیگر خدی را که خدا تعالی کند هر که از این طوبه
پس این بر صفت علیه السلام شنیدند و خدا و کلمات که علی و دیگر کرده بود و در حالت
چون بر صفت علیه السلام ابا ناسر را اطلاع شد پس فرمودند

[illegible]

مقتضای دستوری البته ترا تجدید بنامه ایان اینوند که بر از کتاب این حق را بکنند
زندان ادبی برکت ازین ایان در بزرگان فرستاده در انجا تجدید و در کتب از
تبدیلان خواص و بعد از توفیق علیه السلام تجدید را بپرسیدند ایان کی بران
دارد او نه و دیگری در انبارت به قربت و محبت با شاه اذن و گفت که اگر
مکنور باد شاه ممتاز نوی مرا نیز باید دانی که جوانی را نامش در زندان مکنور
ماند چون مکنور غیر مظهر اند آن مکنور بر سر و دست و پا را و او خوش کرد تا مکنور
با راه مهر جوانی دید که در تعمیران به آغا خراشید و کرد که دانی باقیه بود بناد
تجربگی بیف مارا یاد داند با پیشه بعد اثبات بی جرمی بهان را بجناب داده
برای حفاظت فتنه خطا بوقت مقرر داد و آیین عذر و حدایتی بود کلمات این
خوان نقل میفرماید که در مودنه و تحت مله ایان ابراهیم و سحاق و مقرب مکنور
بردی کردم دین را با خود را که امیر اسم و کجای بود و ما کان نهان و شرک مار
مکنور است برادر که شریک مار را از خبری را فکس فضل الله علیه السلام
و کسب اکثر اناس لا شکر دن بنیز
که شکر نکند با صاحبی السجی الارباب مکنور دن حرام نهاده و بعد از این ایان
قبول نماید و کاران مسوق به راه با خدای مکتب که قمار است ازین رو و از خطرات
و مصیبت علیه السلام نیز خیزد و بازیت کرد که یکی بروقت لغوی را از آن
کسی بطور استقامت در آباد کرام خود یاد نمود و بلکه مکرر از آن خود در زنده بود
استقامت کرد و دم آنکه در و از ارباب متفوقون حرام انوار الله علیه السلام به خودی مکتب است
میکند سیم آنکه از زنده در و خراسان مکرر تا و فیکه و منی و دهانی خود از و استقامت
بظهور نماید پس در مافیه که است و از زنده جایست چهارم آنکه در مکتبی
مهاجر که مکتبی از زندان بهرست چنانکه بوقت از اول ایان که در و آخری قتل بود
حضرت موسی را در و ان علیه السلام پس حکایت ایان
علی بن ابی طالب و الا خضار آنکه چون فرعون دعوی خودی نمود و از مکتب
و کائنات در دست کرد که در فرعون بنی اسرائیل طاعتی و خلا

مکنور است

[illegible]

[illegible]

قصه کی دیگری منسوب به روزی که از حضرت موسی علیه السلام نقل شد که غافل این سخن را از او شنید
فرمود که خدا سالی از منزهاید که کلامی فرج کند تا او را از این رنج من بکشد ای من
بسیار که از بسیار کلامی فرج کند و در این دم این کار را از او فرج کند و در این حال فرج کند
تا قبل خود را بیا که در این صفت حضرت موسی علیه السلام است که خدایان در تمام صفت
او را از او جدا کرد و بکشد است و در این است و در این است و در این است
که حق را در این عطا می کند به حق است به حق خود امانت کردند و در هر قوم که این
او را جدا کرد که در خارج این رنج این امانت کردند و در هر قوم که این
حسب حال و شد و از این مافقی جدا کرد که با امانت بنی اسرائیل بود و در این امانت
بیم آنکه بر همه خود رجوع بخواب ای او در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
سهم آنکه در این رنج و در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
موسی علیه السلام در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
چون که در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
با این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
دست فرستاد است و از این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
دختر را جدا کرد و در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
بر این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
داد و در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
که در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
خود در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
باز در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
حضرت داد و در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
ایمان را از این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
از این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
باز در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت
باز در این صفت که موسی علیه السلام را از این امانت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بوفش در این عهد بود مختلف و گوناگون و گویا از طایف این رویا و حکمی آنکه بوفش علیه السلام
 مشاهده محض صواب است که از این جهت از قبیل اعدای مکتوبین گنوده دوم آنکه در
 سکه های این سکه ها سکه در دستخوار و فغانی زبون و مخصوص از این است سیم آنکه
 قوم ایسان باین محبت نزول غذا سجده توسل بنا بر این و دعای خود نمود و مقبول
 آنها و معلوم شد که توسل جائز است چهارم آنکه قیوم این سکه در دستخوار و فغانی
 است و از این جهت که خود را ذات محمد رسول الله که افضل امم اند و این خود است و این است
 این محبت محتاج سوره والا از فضیلت علیه السلام و آیه هم از امت بوفش نصیب ایسان خواهد
 و هر وقت از اجتماع این محبت محبت علیه السلام اول آنکه حال مادران این
 مخصوص کدام عهد است چنانکه این محبت را در جواران نمی رسند و فیکه از محل حضرت
 دریم حاضر شدند و ذکر کردند که اگر این بار و در خواهد بود و بی خود نموده است المقدس قیوم
 که است ترن بریم تولد شد مادران این وجود را بی و بیعت و بی یعنی انشی و کتب
 خود در بیت المقدس گذارد و این محبت و محبت بزرگ است و این است سیم آنکه محبت و مستعد
 حال دریم شود و چون فرمودند که ما به علم ذکر یا ابد فیسی و ذکر یا ابد فیسی و ذکر یا ابد فیسی
 و دخل علیها و ذکر یا ابد فیسی و ذکر یا ابد فیسی و ذکر یا ابد فیسی و ذکر یا ابد فیسی
 جوانی و سید و این محبت از یک است و این محبت را که از نزد خداست چون عدم و برادران
 که در بیت المقدس است و سید طایفه فتمت شرق بود و در هر دو سده بود که جبرئیل علیه السلام
 بر نزول ایسان آمد حضرت بریم گفت ای احمد یا الرحمن ملک ان کنتم لقب بر این محبت
 بخدا از نزد اگر چه بر سر کار یا بی قال اما رسول ملک لا یب لک غلام یا کنف خزان ملک که
 من فرستاد و در هر دو سده تمام اعطای کنم و از طفل پاکیزه و در هر دو سده تمام اعطای کنم
 این آن است و این سده است گفت که در هر دو سده تمام اعطای کنم و در هر دو سده تمام
 تو آسایم و این محبت را که در هر دو سده تمام اعطای کنم و در هر دو سده تمام اعطای کنم
 برای درمان و محبت یعنی از جانب خود است این احکامی که در هر دو سده تمام اعطای کنم
 در طفل روان است و آنکه در هر دو سده تمام اعطای کنم و در هر دو سده تمام اعطای کنم
 که این محبت را که در هر دو سده تمام اعطای کنم و در هر دو سده تمام اعطای کنم
 که این محبت را که در هر دو سده تمام اعطای کنم و در هر دو سده تمام اعطای کنم

[illegible]

جمع انواع طوام بود و این شخص رسید که اندک چندی تمام بخار ساقی از حوضخانه نبرد کشاد
 او را در دلا چاکر که کوه خاوی کاظمین همان شب میسری این طوام انجمن خود نم
 پادشاه متعاقب عاقبت حضرت عیسی کدره طلبید خبر از طاقت ادا بآن عرض کرده
 و ازین بین که میان درگاه من بود و فوت کرده اگر بر من توید سازنده خود بمنزل شوم
 گفتند که در درگاه سلطان وی باشد اما اینست معلوم کرد یادشاکت بر صحن سلطان
 و یک روز پسر پادشاه زنده شد و حکم فرستاد که چهار باره در تاجی او را مسوف شدند و وقت
 چهار روز رسید پادشاه کشته شد و ملک از دستش رفت او در پرت بلوش براده و کوارش علی
 داخل از پنج صحره حضرت عیسی ۳۲ کور اندکی مرده را زنده کردن دوم طایفه
 و باذن همه زنده میشد سوم کور اینها معروف و چهارم ابرص اسفا میدادیم درکم
 از یاد خود کلام میفرمود او را اندک که روزی بودی عیسی عیسی که گفتند که پادشاه
 ایمان داری انما دعا بدو زنده شد که صورت خضر بر شتر میانه اسباب بود و در خصل
 عیسی که کردند ایمان بر شریات کفار طایفه که او رسیده ماندن اصحاب کردند و در کس
 مقام توصیف نموده روزی در روز ایمان بود و حکایت که میباید آن بران و جد
 شکلهایی میکرد که ایمان بر میزدند که چه قدر سکار کرده اید گفتند که او در تاسی بدام
 ای با سکار میباید گفتند که حکم خدا یکبار دام ای باز انگیزد بخود انگیزد و ایمان بسیار
 شکله شدند عیسی با صحره بود امیرت یاران شدند و ایمان های رفتند که کاغذان
 مانند می شدند بر یکدیگر جدا میبندید گفت عیسی کاغذان نیز ایمان آورده
 ایمان منک کردید و بعد ایمان دیگر میبندید این صحره که حضرت عیسی یک خم
 بطوریکه میباید رنگ میکند ایمان آورد و دیگر ازین داخل شده بود و این
 روز و ده کسی نمیدید و ایمان بر میزد و خصل عیسی میگردید و عیسی بستند و ایمان
 خصلی از نهادن نمایند و دیگر و ایمان کسی دیگر عیسی عیسی شد و کونند که یکی
 و ایمان ایمان کفار را نگاه کرده ای عیسی ازین در ایمان خود را خبر داده
 که یکی از شما با ما می دریم خواهد بود و عیسی خان معلوم است که آن خاکی کسی دریم از
 گفته خصل عیسی عیسی عیسی را نشان داده کفار و جماعت ایمان یافتند

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۳۰۰

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

این قیامت بگردد و قافوا حسنها نور دهنم الوهین درویشی اگر از قیامت
خون او برایش نیندازند که عید ما بدیده بود و این کافیه کلمه حسنها العقیق و از
مقبور و این است او فرو رود
پس علی علیه السلام پس در احوال
فیمین امانت نه گرفت انظار ما از دست لغبت و ظاهر کسی را که خود را
حق تعالی درین مرتبه باشد او را با استقامت زنده هم حاجت گویند و با مقبور
و این حق چه است اینچنین که در حربه ای بسیار و یک ای بسیار هم چندین
هم در خلافت خلافتی است اندر هر دو جای است پس که اینجاست استقامت از
اهل مقبور زنده و یکبار است بر این است اینجاست این بود و این است
چنین هم که از هر یک که در حربه و در وقت عزت و انصاف که از هر
بود و کار خود بدین مظهر بود که اگر کسی که عطف بود و کار عین از کمال
باز از دست است و در هر دو است و در هر دو است و در هر دو است و در هر دو است
شخص خود را از قیامت خون آن محسوسه خاور چون که در حربه را و در هر دو است
بود که بود در حلال و در هر دو است و در هر دو است و در هر دو است
نویسد که گاهی اینجاست در هر دو است و در هر دو است و در هر دو است
بکار چون در خلافت خود ام المومنین عروضا که از حضرت علی علیه السلام برای
فته نهادند خواست که خود حرکت نیاید و از حضرت علی مشور کرد و این حق
مشوره دادند که ان بدلا در لم مکن لغره ولا خذلانه کینه ولا عطفه و مومنین
عطفه الیه بطره و جنده الیه اعز الیه از اینجا در این کدی که اینجاست استقامت
اجساد که در رب جان است نسبت به استقامت خدا بخوی علی محمد و اعظم
حضرت امام حسن رضی الله تعالی عنه پس اینجاست استقامت
امور صحت پیش انداختی که اسما و انخاب را از هر دو است و در هر دو است
علیه السلام او صابا فرمود و در حق نه در فتنه خود و عیال که روان و عادی
بنی حنیف و مشهور است هر که در بنو است هم و این از اهل مقبور بود بلکه در وقت از خدا
بود و بر او الهی حضرت امام حسین علیه السلام و در هر دو است
و بر این حق تعالی تعجب که در زمین که کمال بسته معلوم بر خاص و عام است و اهل

[illegible]

فان را در حقه از روضه ابرن حالت بود که بر اصدی از شهر السجین
باشد و ایالت بنی میکسد که فخر علی و الله سبحانه علی الصغیر و بر کل
له ای از قریه ان سنان بنو صدیکه مغیری از ابو هریره رضی الله
است که روزی جبرئیل علیه السلام نزد سحر علی البیضاء و کم اندوخت با اهل الله
این خدیجه است که برای تو طریقی بر از طعام می آرد و فرمودی گفت از من و از هر چه
میستد سلام بر من و بشارت ده که خدا بخالی او را در خانه که از یک سو بر
ساخته است داخل سازد و چون حضرت ابی بنیارت موسی سلام که خدیجه رضی الله
فرموده گفت از این ابو موسی سلام و منته سلام و علی جبرئیل السلام و علیک السلام
و عیبه الله بکافه و علی من مع السلام الا سبلان و ظاهر است که کسی را میخاطب سلام
بخدا و جبرئیل خدا پس او را مستحبات اهل متور بر روی نیاید و در حقیقت
همین حالت است جمیع انواع مطهرات را در یکسره و بر ناظران احادیث را
مطهر من الشمس و زمین من الله است سعدی و قیاس مروی است
که او را از استیالی سبزه های کبار است دعا بر سر سجده و دعا نموده و
که در آن خود خود یا بنیاد شده بود چون مردم گفتند که چرا برای اهل بیت جسم خود
و صانع کنی که خدای تعالی گفت رضا و الله عنیه حسن من خبری و من است که هر که
راضی از رضای خدا است خالی از استقامت او را از استقامت اهل متور چه کار
حضرت جمال در روایت پس حال ایوان بسرت و در کتب سیر و حدیث مطهرات
که در امتدای اسلام حال ایوان به عنوان بود که خواجی امیر ابن حلیت در روز
ویرا در مطبی که مروی در بر یک که در مطبای و سکی که مافیه و تار است
این بکلیت کم بودی بر سینه انسان نهادی و گفتی که ای سبزه از دوش محمد
تو من و چون در غایت شد بر روی و بر سینه ایاری می نشست و ایوان
بهوش می شدند و چون بهوش می آمدند می گفتند امدا اصد اخفی خدا کیان را می
برستم و گفتی که ای صاحب قریه ان فرما من پیش رخصت که گوییم
و سلام احمس حال مانید و از عمره برکت میخیزد و سحر خود را بخدا بپوشد

[illegible]

فخاریات بجم استخوانت بخدا عز و جل میخواند و میگوید و اول آن که میخواند
بعضی او را یکتا خوانند و درین مجال هم میگویند و اندر آنکه یکی از آنها در کتب معتبره
پس چون نال تاملین مبارکت است صحابه استقامت میدهند و میگویند باری تعالی
بعضی از آن هم میگویند و الحمد لله

امام حضرت زین العابدین علیه السلام در واقعه کربلا بزرگ رنج و سختی
خام کشید و لشکر او را در صحن کربلا بکشتن و کشتن تمام کرده و بعد از آن
بر صحنه فرستاد و کربان است چون بسم الله الرحمن الرحیم در کتب معتبره
بخدا میخواند و با عصا میزد و میگوید و میگوید و میگوید و میگوید
و نسبت این برسد و فرموده اند که کعبه که خاتم است و در کاه نماز منور شد
نیز در غلامانی سوز میبرد و این را مصلی میگویند و در بعضی کتب
که این صحنه را میگویند و این را مصلی میگویند و در بعضی کتب

امام باقر علیه السلام او را میخواند و میگوید که کعبه که خاتم است و در کاه نماز منور شد
و نسبت این برسد و فرموده اند که کعبه که خاتم است و در کاه نماز منور شد
نیز در غلامانی سوز میبرد و این را مصلی میگویند و در بعضی کتب
که این صحنه را میگویند و این را مصلی میگویند و در بعضی کتب

امام جعفر صادق این جزوی در کتاب صفات الصفات ازین است که
روایت کرده که روزی در ایام حج انخاب برده و اقبیس دیدم که در ایام
که الهی میگویند و میگویند و میگویند و میگویند و میگویند و میگویند
که سیدی برادر انکور و جهم که میخواند و میخواند و میخواند و میخواند
استخوانت و دعا از خدا میخواند و اول آن که میخواند و میخواند

بلخی گویند که در قاف و سبزه ای که میخواند و میخواند و میخواند و میخواند
که از انخاب استخوانت کنم و عظیمی بلخی میگویند و میگویند و میگویند
(مؤلفه گفت که ای جعفر این که میخواند و میخواند و میخواند و میخواند)

صالحی گفت که در قاف و سبزه ای که میخواند و میخواند و میخواند و میخواند
منبر استخوانت میخواند و میخواند و میخواند و میخواند و میخواند و میخواند

[illegible]

اها كذب از اسود سی الس عظیم سحر و جت و ابو مسلم را در این حالت
میخواند و این حق می داند اسفند از فضل الهی استیسی ابو مسلم بر سحر و جت
که آب از سحر میخورد و او را ازین اعراض و جت و جت و جت و جت و جت
رضی الله عنهما و فضل از و متزل او به نیت زنده بود و او را در کتب
و لغت الهی بعد از الهی لم یستثنی حتی لدانی فی ائمه محمد صلی الله علیه و سلم و فضل
بیکامی با بر این صلیل الله در بنام ابو مسلم الام بخشی علی مراد اسفند گفت
و اسفند است از اهل متورخ است عبد الله بن الخطیر از اهلین بود
روزی در کسی نشسته خری مدیحت که ناگاه سوزش در آب اجاده گفت با
سوزن مرا ازین آب باز دمان فی الفور سوزن بر روی آب نهاده است
بسته برای حل اسفند مشکل هم بخیر ابا اهل متورخ است نه برده خواجین
عبری لغت که در بهره سکر بره سکرش کسی در این راه از او پرسید
علیه السلام نه چون بخیر است در زندان این دعا کردن تا علی عظیم ما عظیم
فورا اسفند است و در بنام است است از خدا بوردن اهل متورخ اولی تر
چون حضرت علی و حضرت عمر صلی الله عنهما را در این راه و جت و جت و جت
او پس بزدند و او را ازین گرفته دور نه است و بنام است مشغول است گفت
که لیس را در این بنام تا و یکایمت سحر را نه بخشی او را امر که چندین بکشد هم
بکشد نه بخشی بنام خدا امر چندین بر او بکشد هم چون علی کرم الله وجهه پس
او بخش گفت اگر در یک میگردی تا چه امت بکشد میشد و او بر کوش سکرم این نام
از خدا بود و دست او را اهل متورخ بود سفیان قوری از احاطم اولی
بود در کتاب کرامات الاولیای می نویسد که چون در بهره دفات یافت بر حسب
نرسیده باشد که فسق و فساد است و نه سحر و جت و جت و جت و جت و جت
اما حسب عقی رحمة الله علیه در احوال خود می نویسد که وقتی در راه
توکل در گفت هم من فرمودم که در کوهی غاری بود و بنام او را در این راه
دیدم او را بسیار مشغول باطن با فتم در خاطر کم است که این عزیز را در این راه
در آبادانی دور است و میخورد و در حال بودم که در شتر سوار را خواهم بر این طایفه

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بمذاهب و عقاید است نه از جهت دین و اهل آن ...
 از جهت دین گفتند که با حواصطه بالون و بلب در پای کون ...
 کف گفتند است خوف و سوره و انچه من بخوان خبان گویم ...
 خدای عز و جاست نه ...
 خود را دین گفتند گویند در احوال دین ...
 است و بیگانگان ایشان از دست ...
 گفت که ما را از دین شما این ...
 وقت عصای مخصوص ایشان ...
 از جانب حضرت حکام ...
 که در راه بود ...
 با عنوی رحمه الله پس چون ...
 به لکنت تمام ...
 عرض نباشد ...
 در رسید و تمام آن ولایت ...
 خبر خدا نه درخت ...
 که چون سلطان ...
 هر روز و روز ...
 سلطان بطریق ...
 در خانه سلطان ...
 خرج مسیخ ...
 ازین طاق ...
 رسید لشکر ...
 و اهل آن ...
 سلطان ...
 ازین ...

[illegible]

در حکایت الدین محمد و بی بی که در وقت کند که حکایتی مکنی را که چنان آمد
 پس که حرکت فلکی طبعی است یا فخری ایشان گفتند که قدرت حکیم از امتیاز این سخن
 بی اعتبار نیست که در این است حکیم گرفته از پیوند خود برین لایحه گفت که ای
 دگر چه تا این حاضر خود را بی باین حامی حایل هم بنما حکیم روزا دوستی خفته بود
 بجلالت چشم سرمانند که در سر بر قدم شهاب الدین نهاد و انجی برای این شهاب
 خرق عازیت و عیار از خدا خود استخفاف به نیست از اهل عبود شوی علی الله
 احوار حکایت کنند مولانا محمد قانی که از سوسنگان حضرت حوائج آید
 زبانت بهادر الدین فلک را بعد از این خدمت مین از آنکه قدم در آید از ایشان لایحه
 حاجتی برین ملازمی که از آنکه است این عقیقه دم و در درون خود احساس کردم قرآ
 بعد که بچشم این را می بینم که بچشم رسیدگی حاجت خواهد خود را دم خوب کردم از راه
 خود استغفار کرد و بی زبانت هزار جود بود ما را ایدم حلال خود است و ایدم فرمود
 که ای محمد سینه که اگر بگفت اند که لایحه زنده به از شیر مرده دین را شای خواج
 عبد الله از رخسار برین شد که ما وجود خود را علما و فقرا زنده به باریت اولیای
 اموات شتم باید شست آب استخانت ناپاچه رسد شیخ احمد که توحید الله علیه
 از روی ضرورت بود که مسافر در چهار نوبت روزی وضو می خیم تا کاه با هم
 مغز خود را در آب می خورم تا حفظ یا بخت یا بکین یا حافظ یا الله می خوانم که سگی زیر
 پا می انداخته است که منم تا که است جدا بودمان اما می خوانم تا ملاحان برسند و
 چون با هم را آورند درین محله که از استخانت از خدا بودند از حضور و اهل آن
 بخوان بخور کسلی بوی و از راه تمام از سخاوت و عازات این معطل
 بعزبت عسیر بلکه فریاد می کنند که است حال همین قدر او با الله که از مقام بر
 عصاره گفتند که در این روزی از از سخاوت آنها که در خود مطلب این رساله که هر
 گروه و طایفه اجالی من که این که خداکان خاص خدا بقای اند در جمیع عاز
 خود را بوی که است بخت بهاید و بکا شرف باطنی بخت همه ذات او قابل استغفار
 و لازم و بوی در حصول این راه بهیست که بهایان در این خود داده اند

[illegible]

[illegible]

39

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بجای آنکه بگوید که قبول معاذ و نه بری متعلق حضرت می است و بعد از این
نمیگوید که یا حضرت بلکه قبول دعای مضطر و مل سکل او و مل سکل
مرا در دست و این کار خداست یا نه و در حقیقت خداوند است که این کار را بکند
که در هر اضطرار هر سکل استوار بر عجز و بی در و در کار خود نماید و خود را
کسی است در مل سکل زندگان و باید دید پس که این مل سکل را که است
بهر نوعی که است بکلمات عذر و جرح او و من از عذر و جرح او
فرمان نمیدهد و الا من یدعون من دون الله لا یملکون شایان
تخلیفه و اوقات و یا حی و یا قیوم و یا من یستغوثون یعنی کسی که میخواهند خبر
خدا را بی راز که پیدا میکنند خبری را و از آنها خبر میدهند اگر ده شده اند خود گمانند و شنیده
زنند و نمیدانند و تصور نمیدارند که کی بگویند خواهند شد از خدا در دست که کسی که مخوف
نماند و خبری خلق کردن نتواند و دیده باشد زنند هم نباشد و تصور نیست و است
خود ندارد و نیافت دعا و دعوت ندارد و دیگر او را خوانند مثل کسی که از بی غل
و یا در سگی من و یا در گاه خدا انظارش را خواند و یا در عصیان ترک و یا در
قدیر حقیقت قبول این که به اصلی به استقامت اوقات را بخواند و معنی سازد
که عاقل با رحمت عرب را بعد از آماج آن که از اجابت بر استقامت اوقات افتد
زنند و اینم که اگر سکر طریق الهی خود را بر کلام الله ترجیح دهد و طور معنی از
کامل الا بان اولست که شدنی نیست و الا من یدعون من دون الله لا یملکون
من قطع این ندعوهم لا یسمعون و دعا و کم و لو سمعوا اما استمیوا و کم و لو سمعوا اما استمیوا
بیشتر کنم و لا یشک مثل خبری که کسی که خوانند برای خدا آنها را که مالک هستند
از دست تخم و یا اگر بخوانند ساکنان را بخوانند خواندن سارا و از سبب قبول
کنند برای شما و بود حشر انکار کنند و شما و تفرقه را از آنها خبر داد و در
مینه خواندن که بکمال ملک و است و یا هم نمایند و خواندن ان شمارا بگویند
در ان شوند قبول که ترک محتاج نیست و معنی خبر بر زبان نیاید
اول مورد نیاز است و اگر مالک که در دست خدایت می باشد که در دست لیکن نمید

و اینست که در این زمان بجهت مالک خیر و خیرهای دنیائی ما در
 اینک نیست که اگر کسی بدار اینان خیر و اینان بگوید و عرض حاجت خود نماید
 بگوید و اگر بطریق تریاک گوئیم که مشیت بر هر حاجت منته بند و عرض حاجت را قبول
 میکند و این هم است که در این شرک است زیرا که اینها و سایر کلام
 یعنی مردم العباد بگذرد و نیز بگویم حاجت میرسد است که است و در این شرک
 است و الا انما باینکار شرک و اعیان خود بر در حشر است بی افتاد و استانی
 است یعنی بطریق اخبار الغیب در کلام مجید است و نه فرمود و از انکار انکار خبر میداد
 و در این لا بد چون مع الله انما افرد لا یقتولون انفسهم جرم الله الا انی
 و لا یزولون من بعض ذلک باینکه است و انما اب یوم القیامة و انما که بی پرستند
 یا خدا صمد و دیگران و شکستند و حق تعالی را که داده است خدا بگویند و هر که بگوید انکار خبر
 و بصورت و نوارده چند کرده شود افزون باشد و در در قیامت بعد از آن است
 و لا یجد النور و غفره خود می نویسند در این است یعنی موقوف بر خیر است زیرا که اگر انکار
 غفره که در این است و هر که در حق تعالی که خارج میشوند معنی کائنات بگویند و انکار
 بگویند و از این عبارت شاکه بگویند و محو خودی و ظلم کنند و انکار و عمل می آورند
 و اما انما خبر شرک را بعد از آنکه و مطلق روای را بگویند بلکه میگویند از عین رضا و حق
 ثانی این امر واقع شد ام در مقدمه چه باید و دادی و صورت و جرم خود بر می میارند
 و بزم خود خود را بر می دارند و اجبی می نمایند که کار بگویند و سلیمان با این چه است
 بخود و خود بگویند و میمانند و حقیقت میکنند انکی کلام در یافت شد و کلام
 نیست بگویند از انکتاب این حقیقت که افس این است خود چرا که می نویسند که بگویند
 باینکه که در حقیقت بخود خبر بر می میارند و ظاهر است که آن همه ادعای بخود و بخود
 و حال را از آن است و در این است و از این است و از این است و از این است و از این است
 انما انما و بعد از آنکه صورت و صفاتش که کان خود او بعد از آنکه در این
 عوام و از این خواص این است که در این است و از این است و از این است و از این است
 که در این است و از این است و از این است و از این است و از این است و از این است

الشی

در هر دو

مستحق نشدن کار سلیس نیست تا بمیزر عین انبیا که آن کو کاشند
فشا قوه علیه السلام الی تارک فیکم الشقیین با این شکستن عاقلان و ابله را
و عظم من الافکار باده و عرقی اهل سبقت پس معلوم شد که انبیا را چون حضرت
پیش از وفات که درین خلاصه احوال بود است عذر احوال با این بود که در آن
زود و سبک حالام عادت ایسان است که عوان خواب که میفرود و عارم و آن دیگر
کثره و خلل و غرض الی و کثران خوش حال و عذر انقضای کسی میاید که با کس او را
بعد از من متعلقان با را کما نطق مثل من خواهم نمود و این احوال و کثران
خود است و میباید که شهادت انقضای عیان و عیان مجامع اگر ثابت است این مثل من
کریم و چه گوئی شما که دیده نموده ام و مقرر کرده ام بسیار خواهم رسید و آن روزی که
من خارج خواهم شد کوم اگر رسید مرت و فراوان خبر گویی این عیان و کثران
کس مسافر مشهور میشد و از ولایت دور و دراز انبیاست و ما متعجب بها
کردن می توانست انقضای نمودن این عیان و کثران عیب نفس خواب بود
بر چه بیست که از آن نماند عزم در مصاف و از چوکی زیاده عزم عیب
از رسید مرت هم امروزه کی مثل نعیم و ارشاد و احکامات کردن و بهر عاقل و معقل و همه
شریک شدن میقتضی میبود عود است اینجا بپیر می مثل اوقات حیات خود با کفایت
می بود و محبت انقضای با دیگر گویی ای انما و چون انقضای می شد عاقلان و کثرت
افاد که کلام الله درین مسله است و از من اهل عتور چه ارشاد میکند و این است
الکتاب در باب چه امر مغربیه اما حکم قرآن پس درین مثل مساجد و امر و طایفه
نماز و کما لست فی اشیاء انما صحیحی ساختم و اما اهل بیت پس احوال و کثران
انقضای در نمیده با این با بریدر باب دوم این رساله علی سبیل تحقیق میگردم
چنانکه ناظران رساله را با نشات رسیده باشد که گاهی قهرم که عظام اهل بیت بود و نشات
اهل تنویر اقسام نفوس و تاملان حضرات که در باره رسولی بخار و بر کوفه در کاه حضرت
غبار بودند و بصحبت الکتاب و برکت مصاحبت این عالی جناب میسر شده بودند
و از رتبه ملائکه در گذشته چه حرف توان زد چه در یافت معجزان این عرش حق
باستقامت اهل عتور شدن از ملک قرآن و اهل بیت معجز گردان است و از این معجزات
و منها نور عینه سلام نفس الله یسجد و انصاری انقضای و انقضای انقضای

[illegible]

[illegible]

معجزات نه کمال ارباب مدینه خدای برادر که در دنیا رفته و خانه های محبت او را
 و دیگر کمال را نیز بدید باغ عطا میفرستد و در هیچ به زمان در زمانت معجز
 نه بخیرین مینماید و خود را برادر که این باغ عطا میفرستد و در هیچ به زمان در زمانت معجز
 همین حرکت بیان مودتی این زمان میکنند و پس حالا دعا بفرستد و در هر یک از
 جباب حضرت باری چنین است که خداوندی ازین رساله فرموده معصومه کرامت را
 در محضره عطا فرماید و اگر حاجی خداوندی و خیر و در هر یک ازین غنی و غنی است و در هر یک ازین
 و بعد از این خود ازین مرکب الزون واقع شده بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد بیکد
 و آخرت در این مقام کند دنیا اطهرین و لا خزانة الدنیا سبقوا بالابان و لا یحیل
 فی ملوئها عند الدنیا انوارها ایک رفعت رجیم و اخذوا فی الحسی المولود المولود
 نعم المولی و نعم النصیر ما یکم

کتب دنیایه در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره
 و در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره و خدا در هر یک از محضره

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الملك الوهاب والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
 بسبيلهم محمد وآلهم الطيبين الطاهرين صلوات الله عليهم أجمعين
 انما احببت ان اكون في مسكن سلام راسخ الاقدام اني نعتيت به امر اسرار
 اسعدت اسرار ان اوردت له اني نعتيت به امر اسرار خلافة اجناس اباد
 قديم وضع دعوات سعي يا حق الغائب مرسانه حقه خود را مفصل ابرار
 او اجاله هر دعوت رافع سنت اباد که مقتضای تسنن است نبی مختار با همت
 دوست دارند و ارتقا بعت را بموجب طبعه منقرض صلی الله علیه وسلم ابرار
 نه انکارند من در دعوت بر حسن قدر اتفاق نه برود مخالفت بدعتی که بموجب
 در در خط و ترک و صیغه و کلام است را می اندازد می بود از من و ان استقامت
 اهل قبول است با نظر حق که بصورت و رنگان رفیع با کفانی دنیا مایه و اح اینها متوجه طو
 که این جانب را خود و روانه یا ستارش من از خدای خود جل فرموده حاجتم
 را بر آورده و بید و فقیر را از حیرت این رساله بجز اظهار علمه الحی غرضی دیگر نیست
 رساله ای که منتهی بودن استقامت مذکوره الصدر و نیز بودن ان خودی از
 افراد ترک هم از روی دلایل عقلی و نقلی کما سمعنا فی نصف النهار کلمات
 ما من و این مختصر را بعد از رسوم ماضی بعزّه الوقعی و غیب نمودن بصورت

[illegible]

فکر منین و نزدیک با خیال محالین است و سخن گفتن حضرت موسی علیه السلام از زبان
او نیست که با خودی و غیره کلام از زبان حضرت صلوات الله علیه و آله و سلم و از زبان او و از
خود و خطاب کردن صحابه از زبان حضرت عبودان در ایوان روضه و از زبان حضرت
جهنم حضرت و از زبان حضرت امیر المومنین است که ما را در صحبت آن سخن گفت اگر
کسی از صحبت مومنین است و این هم این قسم کلمات الطبرانی در دستیان رسی
چشم اندک از کلماتی را مثل ختم بنیادیم بطریق کلماتی که در دست خاتم خود میخواند
و در کلام حوات بر رویه خود سخن که ما را در حشرات بار و بار و در کلمات که لا اله الا الله
است حق منزه و بعضی بسیار متعبدان در خانه آمده با وجود و بقدر ختم بودی و
کلام کند بحال از اهل عقل او با اهل ایمان در ایوانی بزرگوار و در کلمات که ما را در کار کردن
بسیار از دستها بگذراند و نیز خردمندانی از حواسد گفت که ما وجود نیست که
عقل اولیایم در دست است اما سخن گفتن خالی است و اگر کسی گوید که قتل و
بردن آن نام و ولایت به برادرش میکنند خوشتر که بداند که این نام و ولایت
بدر آن نام و ولایت است اما سخن گفتن خالی است و عقل سلیم هیچ حاصل نمیکند
که در این حاجت و از کسی که از حجاب این سخن بداند که باید که موطا برای او
در ترغیب مبروی خود و از آن بداند که عقل و احساس در این گفتنی
و اخبار عظیم السلام از در حجاب و عقل سلیم از میان خود و مکارم بسیار و ما در
مقصود الا شایع و در تفاسیر قرآن مجید در حجاب رسی و سخن عظیم و در کلمات
از اخبار عظیم بسیار است که در صورت نظریم رسید و بعد از این صحابه آنها نیز گفتند و
بدره اند خصوصاً آن اصحاب که در حق آنها انبیا علیهم السلام حواریا و در این
و خلقا با فرموده باند و در کلمات بدو حجاب است و طبیعت است که در کلمات
از صحبت آنها تفصیل شده است و در کلمات خود و از آن را با خود نموده است و در
ان صحابه بلکه جمیع آنها اصلاً دوست داشت این مقبول سخن در آن میروند و در
در صحبت عقل نیز متعبدان است که مبروی مقلدان کند و حکما و عظمای علم
خود را در این مقبول و در کلمات عقل بدو حجاب است که با خیال و در کلمات

[illegible]

[illegible]

[illegible]

او گفت که و یا این است که این درخت بیرون می آید و مانند که تا کنون
 بر پیش رزده شدن رفت و خشک شدن آغاز کار باغبان از چنانچه این
 حال از غرضش خود را فرموده و به پیش عیان باغبان رفت و قصد کشتن درخت
 باغبان به پیش درین باغ آمده درخت تن نه و چنانچه در حدیث گفته اند
 درین شدن غرضش که پیش درین زمین نه نشست و سستی از کمالش بود
 درین سخن بود که سطر از تو و عاصف در آمد و درخت را از حدیث آن روز
 میخواست و مانند کردید و درخت دیگر گفت که سبزه و نه نه مانند و مار را در
 پس زمین خاکی را اصل دارد و باید انکاست و درخت را اصل اهل دنیا و
 در کشتن را اصل حال پیش باید بدست درختن برای عاصف را مانند دارد و در کشتن
 ریشه را به نمود و مسکن بودن اهل دنیا با کشتی که عذایکی است آن حکم نمود
 نقل نمیکند ای اندرخت که از خشک و بی نرزه و غره کرده بود و وقت صد بار
 عاصف بر کشتن خایه قیاس مایه بود و باغبان آن نرزه درخت خاکی
 مثل خورزان است و محو شده مایه و استیج مایه کرد و درین درخت نه بود و حاصل
 جو یا را مثل او خد قیاس کند که ممکنان خود را از جمع نبات محفوظ میداند
 حشرات الارض خورنده هر کس را مثل گمان در مانند و قیاس را مثل رود و در
 دانه میدارند که به نبات سدن هیچ گاه در خورنده لعاش باقی نمی ماند و کشتن
 اندرخت و کمال مانند کشتن بدان حال در کار و بار دور کشتی و درین بود
 عاصف و امین بود کشتن مثل نبات از عذاب و دخول سبک مایه می شد
 باغبان دیگر را مثل آمد و نباتات اندر محو زمانه کشت که او قیاسی است
 آن درخت و نه بود و بخارند و استیج کنند و عقل را حکم میزدند و در قوم بودند
 که در حکم میکنند و محو بودن کدام امر میفرماید و مستغنیان اهل قهر را با خود در مانند
 از کشتن خود و اعتبار از مردم این را در غایت بار کاتب خود و این است
 کمال بجای علی اهل الذراجه و الاصل

و در کشتن که از حقیقه است

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ایک

[illegible]

[illegible]

ادریس از کف نهان شده و بر سر برین خیزد و هم ادریس را کشت که زینت قیام و الهی
 این حضرت بر سینه قوم تصور حضرت ادریس را که بیست و نه بر کلاه غم عمارت ادریس
 بویابان ایان علیه کردی بر این دعوت حضرت بجا ادریس چون ایستاده وفات یافتند
 در زمان العزم قطع این تصور بجا می رسانند که حضرت ادریس سجده کردند و عبادت نمودند
 و بگویند که تصور ادریس حضرت ادریس بودند و از ادریس بزرگواران حضرت ادریس
 حضرت محمود بنام ایان و عدو کجای و لغوت و لغوت و لغوت و لغوت و لغوت و لغوت و لغوت
 قوم ایان حضرت ادریس از کف نهان شده و بر سر برین خیزد و هم ادریس را کشت که زینت قیام و الهی
 طرح عیال عام در این نزد حضرت کردید و این قوم را بر چند سینه شش ایستاد که امتناع
 صورت بکنوز و نماند حضرت ایان قطع شد و ملاک و خان قهر الهی در رسید و دیگر بار
 و ناپرو ساخت و از تاج و عمارت ایان نامی و نای باقی ماند و این و سوره است از عزم
 بنی حضرت شخص بزرگ تو مانده میشود و در عهد اخفیت صلی الله علیه و سلم در خانه کعبه تصور
 لات و عزی و حبل و ابراهیم و جمیل علیهم السلام که ده سرکان عرب را بایت
 دنیا افعال متبینه و این سوره در زمان خود و بعضی سوره را گری از ضللی زردان
 خود نموده اند و احدی از سرکان عرب و عجمه در زمان سابق و حال متعدد از قابل
 نکر عجمه الاثر و نه فلیله اما سرکان عرب در این استیل حکایت عقیده ایان در آن
 مجید میفرماید که قال غراسته قل لمن انما رمن ومن فیدا انکم من سقون قد قال
 افلا تذکرون قل من رب السموات السبع و رب العرش العظيم سقون لعل قل من سقون
 علقوت کل شیء و هو یحیی و لا یموت و انکم من سقون سقون لعل قل فانی لیس و رب العزم
 این کلام منجر نظام من در حالت کردید که سرکان عرب نمیدان ناموسی الله و رب العزم
 و ملک و نبین و عجمه در آن است و ملک عزم من و فیدا ایان و با و شاه و حضرت
 نباه و عجمه و متبینه ایان و عجمه و سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون
 و سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون
 خود کالی خود و عزم ایان و عجمه و سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون
 فی از عزم عجمه ایان و عجمه و سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون سقون

و مشرکین را در تنگنای غم و مات منور ز بل کبر فیه من فی این مجلس العظمی و عظیم
 و شرف و عند الله تعالی اتکون اخصا من صید و صید و نه علی عطاء و ان ملک
 مستطیع لم یوم القامت عند الله تعالی علی ما اخره الله عنهم فیه المقاصد و اعم
 قدر شفا و ما عند الله ما بیننا و ما تسبح موده و در میان زمان ما که درین کشور
 بند بین قوم بنود اند پس بار بار فقر را در میان انصافیت خدا که در میان
 باطن غلبه بین فقر میکنند که ما تصور می کنیم و در ام و مباد و و غره و بلکه
 تصور بران انما را نیز خداوند و معرفت با توست زانکار حقی بود که حاجت
 از واجب بود و است حاجت اعم و تصور است فدای خود را ما باید یک تصور از انما
 از عظمی در پیش ما را می شده بکل ملکات ما مقرون شوند می پس در آگاهی شانه
 این که حاجت از محض انصاف و یا حاجی حزن و معرفت تنها در ایام ما باز
 به حاجت تصور است انما را در هرگز حاجت نیست با خود مشاهده نموده ایم و در بین قوم
 و بعضی از زمان انما با شش مشهور خود را تصور که ان موجود حال مشاهده
 در مدتی می شود و تصور حق انما پس نامرگان شان بر حرقه شان عارفان
 بعد استقامت خود میزنند و ان را که فلان شای نام می نهند و برای حاجت
 خود شای سبوی ان که میروند و بر گردان ان که می می نهند و همین استوارند
 در شای شای او که ان با مران شده از شای و شای خود از خدا حاجت
 بر آورده خود را در حال از حقان شای مصطفی استغایر و در که نوا صدی از بین
 میروند که در حق کردن خود را ختم کنند و در کینه سستی و فتنه استقامت رای دفع
 خود مانند از ان کتاب این فصل قطع نظر از کفر مشرب هم کرده بانه اگر مشرب کرده
 پس فرق در میان خانه خواندن بنور طریز و غیره میان هندوی که بعضی فرق پس
 بانه که در اول و حوی علامه بل و حکم محض است و اگر مشرب نگردد پس حکم بر
 در بین انما می نمود و او محض باید و در میان در میان انما علی انما علی علم
 اکثری است پس بود و انما با یکی صفت می بودیم و عید شد و فرموده انما
 در نزد عالی رسول الله علی علم کبر حق من انما و علم انما در میان

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و تمام رتبه‌های دانه اگر بود که ای آدمی مایه جوانی در آن گنجد است و در آن
 شش خدای در دانه و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 آدمی و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 هر یک میسر است و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 که میسر است و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 قابل نیست که در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 بهیچ نقیب هم بدو العلم فی ملک و اقرب ایک به خبک نموده از آن
 اقرب یک الی الی فی حاجتی نه بعض العلم فسیب فی اگر چه این است
 و مستعان نموده و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 مستحب است که در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 که اولی و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 نزد و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 همراه تو نبوی بود و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 منع کردن آن محمد صلی الله علیه و آله و در آن گنجد که این است و در آن
 میفرماید در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 کردن از آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 کنیم جاست و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 جایی که در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 که میسر است و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 خود با خدای و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 حاضر فرض کرده و در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 چنانچه در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن
 نقل مایه سیدنا محمد صلی الله علیه و آله و در آن گنجد که این است و در آن

(نما)

در آن گنجد که این است و در آن گنجد که در آن

[illegible]

عليه

[illegible]

است و بی تردیدی خود سعی خواهم سفارش او کرده عهده داری او خواهد نمود
 و چون ام کویم رخصه در باب منقرضی الله علیه و سلم در حدیث است که در آن است
 دعا و خود نمون بر خود سبزم باین سب که ساید در اثنا و تقریر از حفظ بعضی الفاظ
 از من بخای سوزند بعد از اول دعا از جانب بخای همین است که ما به حدیثی
 مطلب اینجایده یاد از حدیثی بی و لغوی قلی کند از پس باید است که شفاعت
 حق است و چنین است در باب اهل سنت و جماعت که احدی از اهل سنت
 بعضی شفاعت بکلا اذن مثبت و بجای بسیاری کلام ملک القهار و هم در احادیث
 رسیده است که اول طلب اذن نموده حضور او قبولی شفاعت است
 خود ای سب نامزد خوانده اما آلت سب فسمه اوله تالی و العوا و یا لا اله الا الله
 عن بعض شایع لا یقبل منها شفاعة و نیز در کتب من و اندکی سیف عهده الاماره در
 هر دو جای پذیرد و شفیع که مضاعف است فرمودند و هم در کتب ما مضاعف شفاعة
 اطلاق بقض شفیع که مضاعف است که در و در اثنا و این آیات لفظی مضاعف
 بی غرور من الایات الکبریه التی یولی الکلام بذراکس از بنیاد رانفته شده که
 نهاده اند شفاعت باذن خدا سنی است و ما در باب نام کلام الله تفسیر کنیم
 در سب کسی نفورده اند که من اذن شفاعت بجان داده ام و اما لا عایش فردی
 عن انس ان ابی علی علیه و سلم قلل بحسب المؤمن یوم القیامة حتی یهوا بک
 فیه یون کما یسفعنا الی ذبا فخرک من مکانا فیا قون اوم فیه یون است اما
 ابوان انس حکما الله بنده و سنگک جنبه و مسجد ملک ملکیت و جنگک و سبک
 و شفیع عند ربک حتی یرخمن مکانا فیه مقبول است حکما و ذک خطیه التی
 فی الکلم من الشجرة و قد نسی عهده و لکن ابوا فوا اول شی عهده الی اهل الارض
 فیا قون فیه مقبول است نهاکم و بکشت که مات که پس و لکن ابوا فوا
 عهده الی الله التوریه و کله و قره کما قال فیا قون موسی مقبول الی رب حکما
 و غیر خطیه التی احباب و فی فیه العن و لکن ابوا فوا عهده الی الله در سب
 بهج الله و خطیه قال فی لان عیسی مقبول است حکما و لکن ابوا فوا عهده
 الی الله در و بنده و بنا خرقا بالتی فاستادن علی ربی فی داره عیون علی
 علیه قاده و ایتیه و حق سجد احید عنی ما شاء و لیه ان بر عیسی مقبول ارفع محمد

مقرر میسید در سطح تسبیح و سل لفظ حال فارغ از سی فاعلی علی ربی بنی محمد
علیه السلام استغفر الله فی هذا فاخرج ما خرجهم من النار فادخلهم الجنة ثم اعود
فاستادن علی ربی بنی محمد فی داره فیودون لی علیه الفیض و الفیض
خدیجی ما را اندان مدعی ثم یقوال و ریح محمد و قل تسبیح و تسبیح تسبیح و سل لفظ
و لی فارغ از سی و ایشنی علی ربی بنی محمد و تسبیح تسبیح و تسبیح تسبیح و تسبیح
من النار و ادخلهم الجنة ثم اعود ایشانی فاعلاند علی ربی فی داره فیودون لی
علیه فادان ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
و تسبیح و تسبیح و سل لفظ حال فارغ از سی فاعلی علی ربی بنی محمد و تسبیح
ثم افسح فی هذا فاخرجهم من النار و ادخلهم الجنة حتی یاتوا فی النار الا من
ایوان الا و تب انداخته و ارج کرد و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
زمان ماضی داده است باز میودون ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
در امره بعد از این بر می خیزد و ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
خسب و ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
کرده اند و در اکثر اجابت سعادتی بلکه در اندیشه هر حدیث حدیث فاستادن علی ربی
فیودون لی ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
خود حدیث که **مجلس** می در کرده لیکن از اینجا که در این فاعلی فاعلی فاعلی
قابل فهم این شده اند چون این را و ایشانی پس معنی حدیث ایشانی و تسبیح
و ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
حاصل شد و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
کنیم که اگر سلطان و علمای آن سکی از ملازمان خود را نشان دهند که آن ماده است که
ترانام جنوبی که بر جوامع او و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
ملا و ایشانی و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
کرده و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح
و تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح تسبیح

[illegible]

[illegible]

من هذا الذي جازى به من غير ان يكون له في الدنيا نصيب من ثوابه
 ولا يدرك من اجره الا في يوم القيمة وهو يوم لا ينفع فيه
 من في قبور الله ولا يعلم في السموات ولا في الارض من يجازى به من يكون
 وهم ان يكونوا من القوم المشركين اليهم من الرسول والى جنات الجحيم
 انما لانهم في القرآن مستطاع على شتم الاطعام من جلال الله تعالى
 ذكره في قوله لا يفتح ما يدل على فتح عبادة الاطعام من جنات الجحيم
 والحقائق مما لا يمكن من غير ان يكون من جنات الجحيم على انهم
 الله تعالى انهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 الله تعالى انهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 من جنات الجحيم انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 طائفة في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 الله تعالى انهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 الاطعام انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 المعجزة انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 وما في الاطعام الا انهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 افضل من القدرة ومما في السماوات والارض انما في انهم في يوم القيمة
 كل ما في السماوات والارض انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 عنهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 من قال لو كان الكفار في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 ان من الناس من قال لو كان الكفار في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 لما انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 عند الله وذكروا في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 انهم في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 الاطعام انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 الاطعام انما في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة
 يكون عبد الله في يوم القيمة ان لا يطعموا انما في انهم في يوم القيمة

4

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

